

*Raudoniems saulėlydžiams begęstant, baltų rožių sidabrinės
akys žiūri į mane pro langą...*

*Ir nuskyniau vieną baltą rožę, ir glaudžiu prie žiedo karštą
kaktą... Motin mano! Ar ne tavo rankos – baltos, meilios ir
švelnutės – taip meiltingai glamonėja?*

Ar ne tavo tai rankelės brangios?

Ašaroms apsirasojo žiedas...

*O pro langą sidabrinės akys žiūri vis. Ir jų kvapo
bangos audžia seną seną aukso sapną.*

(Šatrijos Ragana. Sename dvare // Raštai. T. II. K., 1928. P. 5)

Judita Vaičiūnaitė

Šatrijos Ragana

Kokia graži tu pareini

iš jau pageltusių sudžiūvusių rožynu,
palikus baltą saulės skėtį ant žolės

šviesos rate prie begalinių tvenkinių,

kur tik laibų irisų auksas

ir arklys tuščioj ganykloj...

Negrijimų

alėjomis sutemusiamo sename dvare

aš pas tave einu.

Kokia graži tu, kai žiebi žvakes ant pianinio

ir paleidi nakčiai

tamsių plaukų didžiulį mazgą,

kai žvelgi į mus mąsliom liūdnom akim

iš po tų antakių lakaus juodumo...

Tau pašnibždomis taip švelniai šnekančiai,

tikiu, nes ta kalba –

lyg varpo garsas iš vaikystės tolių –

įsakmi...

Marija Pečkauskaitė-Šatrijos Ragana